

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. JMK 98395/2018, sp. zn. S-JMK 96250/2018/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 14. 5. 2018, č. j. ODSČ-66211/17-47 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky X., RZ: X., v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušen pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Hlavní 125 v Brně dne 1. 3. 2017 v 15:25 hod. Tímto se žalobce dopustil přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč (podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupku, a dle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Porušení právní povinnosti žalobcem bylo v odůvodnění správního rozhodnutí dále specifikováno tak, že byla porušena povinnost vyplývající z dopravní značky „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ (č. IP 13b) tím, že před začátkem stání řidič neumístil parkovací kotouč viditelně ve vozidle, čímž došlo k porušení povinnosti uvedené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že prvostupňový správní orgán jej nezákonně omezil ve způsobu úhrady uložené částky (pokuta ve výši 1 500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč), a to tak, že částku smí uhradit pouze převodem na účet. Pokud by žalobci byly poskytnuty všechny možnosti platby, jistě by došlo k rapidnímu zvýšení šance na včasnou úhradu.
5. Dále žalobce namítal, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání – neoprávněného stání. Z výroku nelze seznat, v čem mělo protiprávní jednání spočívat. Neoprávněné stání je neurčitým právním pojmem a je třeba vždy zjistit, v jakém jednání uvedený skutek spočívá. Teprve pak lze usoudit, že uvedené jednání je v rozporu s právem. Termín „neoprávněné stání“ nelze přezkoumat, protože výrok prvostupňového správního rozhodnutí je nepřezkoumatelný. Odkaz na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu obsahuje pouze blanketní právní normu, přitom existuje minimálně 20 způsobů, kterými lze toto právní ustanovení porušit. Zde žalobce odkázal na judikaturu NSS, konkrétně jeho usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, z něhož lze dovodit, že smyslem požadavků na vymezení předmětu řízení ve

výroku rozhodnutí je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Dále z rozsudku NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, vyplývá, že vzhledem ke správnímu trestání je třeba, aby skutek byl řádně označen, přitom z popisu skutku musí být patrný všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce měl z to, že žalovaný nedostál také svým povinností řádně přezkoumat prvostupňové správní rozhodnutí, když prvostupňové správní rozhodnutí nezrušil.

6. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu, když původně šetřený přestupek nebyl odložen. Ve správním spise není založeno žádné usnesení o odložení věci či podobný záznam o odložení věci. Žalobce nebyl o odložení přestupku vyrozuměn. Přitom platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Vzhledem k výše uvedenému tedy nelze učinit závěr o tom, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, přitom by mohlo jít o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
7. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí dále absentovala forma zavinění, pročejde o výrok nezákonný. Náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku formuloval § 77 „starého“ zákona o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb.), přitom i ten počítal s uvedením formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku. Dle § 93 odst. 1 písm. d) „nového“ zákona o přestupcích (zákon č. 250/2016 Sb.) je také ve výrokové části rozhodnutí o přestupku požadováno uvést formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou. Podle obou těchto právních úprav tedy musí být ve výroku rozhodnutí obsažena forma zavinění. Jelikož forma zavinění ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí v posuzované věci absentuje, takový výrok neodpovídá zákonným požadavkům.
8. Žalobce dále namítal nedostatečnou identifikaci porušení právní povinnosti, neboť ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo konstatováno toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu. Uvedený paragraf disponuje pěti odstavci, které stanoví odlišné povinnosti. Pokud tedy bylo odkázáno pouze na jednání rozporné s § 10 zákona o silničním provozu, pak takový odkaz na ustanovení je nedostatečný. Žalobce dále odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, v němž bylo poukazováno především na potřebu členění výroku tak, aby byl výrok srozumitelný. V souvislosti s odkazem na rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, žalobce dále upozornil na to, že z tohoto rozhodnutí vyplývá, že není možný takový postup, kdy výroku rozhodnutí nevyplývá, která konkrétní ustanovení zvláštních předpisů účastník řízení porušil. Pokud má porušená právní norma blanketní dispozici, musí výrok rozhodnutí obsahovat odkaz na právní ustanovení, kterým byla blanketní norma porušena. To však bylo v daném případě porušeno a napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno pro nesrozumitelnost ve výroku rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

9. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí v rozporu se zákonem neobsahuje formu zavinění, ačkoliv toto je podle žalobce v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 znakem správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Zavinění jako znak deliktu odstranil až zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích. Uvedený zákon nabyl platnosti dne 28. 6. 2017 a účinnosti 15. den poté; k dřívější účinnosti od 1. 7. 2017 obsažené v tomto zákoně nelze podle žalobce přihlížet, neboť zde nebyl zákonodárcem tvrzen a ani prokázán naléhavý obecný zájem. Žalobce současně tvrdil, že správní delikt nezavinil, neboť učinil vše pro to, aby porušení zákona předešel.
10. Žalobce též namítl, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí neobsahoval přesná ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno o sankci. O sankci tak bylo rozhodnuto nezákonně. Správní orgán při rozhodování zohlednil pouze § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, přitom jde o zcela irelevantní odkazy, neboť vůbec nenormují pokutu za přestupek provozovatele. Jelikož není zřejmé, podle jakého ustanovení byla pokuta uložena, nelze přezkoumat její zákonnost.
11. Dále žalobce namítal, že z výroku prvostupňového správního rozhodnutí není zřejmé, kde k protiprávnímu jednání mělo dojít. Také proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní orgán definoval pouze ulici Hlavní 125 v Brně, přitom v dané lokalitě je doslova na každém metru jinak upraveno parkování, někde je povoleno, jinde zakázáno a v dalších místech je povoleno za určitých podmínek. Žalobce zde odkázal na dvě fotografie, které připojil k žalobě a navrhl jejich provedení k důkazu. Na první fotografii je vyobrazen dům č. p. 125 (označen číslem 120/125, včetně čísla evidenčního) a na druhé fotografii je viditelné dopravní značení v dané lokalitě, kde je umístěna dopravní značka zákazu zastavení, nikoliv však parkoviště s parkovacím automatem, kterou měl žalobce porušit dle odůvodnění správního rozhodnutí. V této souvislosti ještě žalobce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, z něhož vyplývá, že v případě správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Je však pravdou, že NSS následně svoji judikaturu vychýlil a správním orgánům poskytl benevolenci v tom, že postačí jen místo spáchání zpřesnit pomocí odkazu na porušenou dopravní značku. V nyní posuzované věci ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí podle žalobce absentuje jakýkoliv upřesňující údaj o místě spáchání deliktu. Z výroku je pouze patrné, že k přestupku došlo před domem č. p. 125 v ulici Hlavní v Brně.
12. Žalobce dále vytýkal prvostupňovému správnímu orgánu, že ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena. Výrokem byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když tuto skutkovou podstatu naplnil tím, že porušil povinnosti provozovatele vozidla ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Norma obsažená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je normou s blanketní dispozicí, a proto musí být ve výroku ještě specifikována právní norma, na kterou tato blanketní norma odkazuje. Správní orgán sice odkázal na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, avšak tento odkaz není podle žalobce dostatečný. Nedostačující je i právní norma obsažená v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. To

znamená, že uvedenou skutkovou podstatu správního deliktu lze naplnit pouze tehdy, pokud v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu je porušena jiná povinnost dle zákona o silničním provozu. V rozhodnutí tedy musí být uvedeno, jaká povinnost stanovená řidiči zákonem o silničním provozu byla porušena, v opačném případě není naplněna skutková podstata dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Odkaz na obě ustanovení musí být ve výroku rozhodnutí obsažen (srov. § 68 odst. 2 správního řádu, dle něhož se ve výrokové části mj. uvedou právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno). Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 213/2016-41. Žalobce tedy uzavřel, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí není přezkoumatelný, neboť se z něj nepodává, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena, když je v něm pouze konstatováno porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

13. Žalobce znovu zmínil nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť správní orgán nepostavil na jisto, neprokázal a ani netvrdil, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Zavinění je znakem přestupku. Zavinění není zkoumáno v případě provozovatele vozidla (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu), nicméně provozovatel je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku včetně zavinění. Pokud jednání řidiče zaviněné nebylo, není možné trestat ani provozovatele vozidla.
14. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, neboť správní orgán nevedl o více správních deliktech téhož pachatele společné řízení. V takové situaci by totiž byla uplatněna absorpční zásada při ukládání trestu a žalobce by nemusel uhradit mnohonásobně vyšší částku, než kterou by hradil v případě vedení společného řízení. Žalobce odkázal na řízení vedené u Magistrátu města Brna pod sp. zn. ODSČ-14651/16-RT/PŘ, které bylo vedeno rovněž s jeho osobou ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení povinnosti uvedené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu z důvodu stání motorového vozidla značky X. dne 7. 9. 2016 v 12:15 hod. v Brně na ulici Netroufalky, a to v místě, kde to bylo dopravní značkou B28 „Zákaz zastavení“ zakázáno. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a též povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutí žalovaného o odvolání v citované věci ze dne 20. 2. 2018, č. j. JMK 28392/2018, žalobce připojil k žalobě. Byť zde nebyl nutně prostor pro projednání věcí ve společném řízení, nic nebránilo správnímu orgánu v tom, aby uplatnil absorpční zásadu při ukládání trestu.
15. Současně žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách NSS, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
16. Žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového správního rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný i prvostupňový správní orgán postupovali při svém rozhodování zcela v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaný dále odmítl jednotlivé uplatněné žalobní námitky s tím, že je považuje za zcela

nedůvodné. Žalobce mohl uloženou částku uhradit i v hotovosti na pokladně úřadu, neboť způsob úhrady nebyl nijak závazně určen. Ve výroku napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, že se jednalo o neoprávněné zastavení a nikoliv o neoprávněné stání, a to s odkazem na porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgány dodržely povinnosti vyplývající pro ně z judikatury správních soudů, konkrétně i to, že správní delikt musí být specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016). Ve výroku bylo přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchaného deliktu (neoprávněné zastavení), tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Takto zprostředkovaně byl popsán dostatečně určitě i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35).

18. Jelikož žalobce sám sdělil účelově správnímu orgánu jako řidiče vozidla neexistující osobu, musel si být vědom i následků v podobě nástupu jeho odpovědnosti coby provozovatele vozidla. Účelovost podobných podání je správnímu orgánu z vlastní praxe dobře známa.
19. Pro přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt) dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu není vyžadováno zavinění, pročez není možné uvést ani jeho formu. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce byl v daném případě i s ohledem na ostatní skutečnosti, a také ustálenou judikaturu NSS, dostačující (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016). Nelze přijmout ani konstrukci žalobce, podle níž je u předmětných přestupků provozovatele vozidla v období od 1. do 13. 7. 2017 vyžadováno zavinění. Zákonodárce nemá povinnost odůvodňovat stanovení dřívějšího dne počátku účinnosti zákona, než 15. dnem po vyhlášení. Žalobce naopak nemá právo si uměle určovat počátek účinnosti zákonů, jestliže s počátkem účinnosti zákona nesouhlasí (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2018, sp. z n. 1 As 149/2018).
20. Pokuta byla zcela správně uložena podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání přestupku. Uvedená zákonná ustanovení představují všechna relevantní ustanovení, podle nichž mělo být rozhodováno o druhu a výši sankce.
21. Místo spáchání přestupku, uvedené ve výroku rozhodnutí, zcela koresponduje se spisovým materiálem. Z mapových podkladů vyplývá, že u daného čísla popisného jsou jen tři parkovací místa a na ně se vztahuje dopravní značka „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, s dodatkovou tabulkou po – pá 8 – 17 hod. max. 2 hodiny. Námitka ohledně absence čísla evidenčního je zcela nedůvodná. Na druhou stranu i pouze číslem popisným je místo spáchání popsáno zcela určitě tak, aby byla vyloučena možnost dalšího stíhání za stejné jednání.
22. V posuzované věci nemůže mít žalobce pochyb o tom, z jakého jednání byl uznán vinným, když ve výroku rozhodnutí je výslovně uvedeno, že jako provozovatel vozidla konkrétní značky v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Přitom dále je detailně popsáno jednání řidiče mající znaky přestupku.

23. V posuzovaném případě nebylo potřebné i zavinění, to by odporovalo smyslu právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 zákona o silničním provozu. Přitom otázka zavinění je hlavním odlišením přestupku provozovatele vozidla (objektivní odpovědnost – zavinění se nevyžaduje) od přestupku řidiče (subjektivní odpovědnost – zavinění se vyžaduje). Jelikož se sdělenému řidiči nepodařilo spáchání přestupku prokázat, přitom však zjištěné jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, odpovídá žalobce jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017, sp. zn. 10 As 250/2016). Prvostupňový správní orgán v rozhodnutí uvedl, k jakému porušení došlo, tedy uvedl znaky přestupku. Formální stránka deliktu tak byla naplněna. I přesto, že podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu vykazovalo znaky přestupku, nelze toto ustanovení vykládat tak, že jsou správní orgány povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).
24. Žalovaný považuje uloženou sankci za zcela přiměřenou a odůvodněnou. Přestože žalobce mohl všechny námitky uváděné v žalobě uplatnit již v odvolání, podal ve správním řízení pouze blanketní odvolání. I když je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, současně soudní přezkum ve správním soudnictví nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Žalobce nemůže svoji liknavost ve správním řízení zhojit až v řízení soudním. Jelikož úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem.
25. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k vydání rozhodnutí byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, přičemž v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce a žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech.
26. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

27. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.
28. Krajský soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry odpovídají skutkovému ději uvedenému v čl. I. tohoto rozsudku, na který pro stručnost odkazuje.

29. Žalobce v žalobě uplatnil celou řadu námitek, jejichž výčet soud pojal do čl. II. tohoto rozsudku. Vzhledem k většímu počtu uplatněných námitek již nebude krajský soud všechny námitky podrobně v této části rozsudku opakovat, nýbrž se přímo zaměří na jejich vypořádání.
30. Uvedení způsobu úhrady, kterým je možné uloženou pokutu spolu s částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možného a přípustného způsobu úhrady. Soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady (vedle převodu na bankovní účet, také složenkou nebo složením v hotovosti na pokladně úřadu), které právní řád ČR připouští, nicméně toto opomenutí nelze považovat za tak závažné, že by pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno. Žalobce mohl uhradit pokutu osobně na pokladně úřadu, v tom mu nebylo nijak bráněno.
31. Krajský soud dále odmítá údajnou absenci popisu protiprávního jednání ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Ve výroku napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, že se jednalo o neoprávněné zastavení, a to s odkazem na porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Současně bylo ve výroku přesně uvedeno místo spáchání deliktu (Brno, ul. Hlavní 125), datum (1. 3. 2017), čas (15:25 hod.) i druh spáchaného deliktu (neoprávněné zastavení), tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Takto zprostředkovaně je podle krajského soudu dostatečně určité popsán správní delikt (dnes přestupek) provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování zákonem uložené povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35). K dostatečné specifikaci správního deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016. Krajský soud má za to, že popis skutku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je nezaměnitelný s jiným. Přitom hned z úvodu odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí vyplývá, že žalobce coby provozovatel vozidla nedodržel uloženou povinnost vyplývající z dopravní značky "Parkoviště s parkovacím kotoučem" (č. IP 13b) tak, že před začátkem stání na uvedeném parkovišti neumístil viditelně ve vozidle (na palubní desce) parkovací kotouč. Dle dodatkové tabulky k dopravní značce bylo na uvedeném místě omezeno parkování na max. 2 hodiny, proto bylo třeba vyznačit na parkovacím kotouči počátek parkování a tento kotouč pak umístit na viditelném místě. V opačném případě by totiž docházelo ke zneužívání tohoto místa k parkování po delší, než stanovenou dobu. Výše citované podmínky parkování na uvedeném místě vyplývá i z fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno v místě spáchaného přestupku. Pokud jde o žalobcem odkazovanou judikaturu NSS, konkrétně jeho rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, pak tato byla v napadeném rozhodnutí i v prvostupňovém správním rozhodnutí plně respektována.
32. Krajský soud nemohl dále přisvědčit ani námitce týkající se údajného nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu, když přestupek původně oznámeného řidiče nebyl odložen, případné odložení věci nebylo oznámeno žalobci [nebyla splněna podmínka uvedená v § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu].

33. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání správního deliktu platilo, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že v dané věci nebyla splněna alternativní podmínka pod písm. a). Jak vyplývá ze správního spisu, věc přestupku, kterého se měl dopustit žalobcem sdělený řidič I. H., byla odložena dne 18. 12. 2017 (viz usnesení č.l. 14 spisu). Správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tak byla splněna. Pokud žalobce účelově sdělil správnímu orgánu neexistující osobu jako řidiče vozidla, pak si musí být dobře vědom následků v podobě nástupu jeho odpovědnosti coby provozovatele vozidla. Praktika účelového sdělení neexistující osoby coby řidiče vozidla páchajícího přestupky je soudu dobře známa a cílem je především oddálit rozhodnutí o případném deliktu. Námitku žalobce soud neshledal důvodnou.
34. Podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, ve znění od 1. 10. 2016 (tj. poslední znění před zrušením zákona o přestupcích dne 1. 7. 2017), se o odložení věci vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady. Z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., který s účinností od 1. 10. 2016 novelizoval dřívější zákon o přestupcích, plyne, že toto ustanovení mířilo na poškozeného (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, ze dne 27. 10. 2014, tisk 368/0, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 7. volební období, digitální repozitář, www.psp.cz). Provozovatel vozidla nebyl dotčen jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Provozovatel byl dotčen teprve tehdy, pokud se tuto osobu nepodařilo vypátrat, tedy byl dotčen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Ostatně podobně, avšak ještě jednoznačněji, to říká § 76 odst. 3 nyní platného zákona o odpovědnosti za přestupky: správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. O této osobě hovoří zákon o odpovědnosti za přestupky vícero místech (§ 71, § 79, § 82 a jinde), z těchto ustanovení je přitom evidentní, že takovouto osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však ne jen provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče), viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36. Žalobce tudíž nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci, neboť ho nebylo možno považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé, které takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobce nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z týchž důvodů by žalobce ani nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci. K porušení § 66 odst. 4 a k žalobcem namítané vadě řízení tedy nedošlo.
35. Pokud jde o otázku zavinění, pak správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu byl dle právní úpravy účinné v době jeho spáchání postaven na objektivní odpovědnosti s přípustnými liberačními důvody. K naplnění skutkové podstaty

proto nebylo vyžadováno zavinění delikventa (k tomu srov. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Rekodifikace správního trestání provedená zákonem o odpovědnosti za přestupky s účinností od 1. 7. 2017 pak jako obecné pravidlo zavedla u fyzické osoby odpovědnost za zavinění. Související změnový zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti též 1. 7. 2017, však do § 125f zákona o silničním provozu vložil nový odst. 3, podle něž se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění. K argumentaci žalobce týkající se dne nabytí účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. postačí odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70), podle níž zákonodárce z důvodu jednoty právního řádu, sjednocení data účinnosti předpisů, jež spolu úzce souvisí a ukončení procesu, který měl za cíl zjednodušit orientaci v přestupkových zákonech, zvolil cestu zkrácení legisvakancí lhůty zákona č. 183/2017 Sb., jak mu umožňuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, přičemž naléhavý obecný zájem na zkrácení této lhůty podrobně popsal v důvodové zprávě. Tento postup je zcela legitimní a zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení, tj. od 1. 7. 2017. Z uvedeného plyne, že jak v době spáchání správního deliktu, tak i poté byl správní delikt (posléze přestupek) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu postaven na objektivní odpovědnosti, u níž se zavinění pachatele nevyžaduje. Správní orgány tak nebyly povinny uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění. Související argumentace žalobce, že správní delikt (přestupek) nezavinil, pak na jeho odpovědnost nemá žádný vliv. Na výše provedeném výkladu nic nezmění ani tvrzení žalobce na str. 14 jeho žaloby, že provozovatel vozidla je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku včetně zavinění. Jak již bylo výše uvedeno, pro přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt) dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu není vyžadováno zavinění (formu zavinění není potřeba zjišťovat), neboť je postaven na objektivní odpovědnosti. Žalobce v žalobě některé námitky opakuje, byť je formuluje z různého úhlu pohledu.

36. K námitce nezákonnosti výroku prvostupňového správního rozhodnutí z toho důvodu, že neobsahuje všechna ustanovení, krajský soud dále uvádí, že ve výroku tohoto rozhodnutí bylo v rámci právní kvalifikace odkazováno na § 10 zákona o silničním provozu.
37. V tomto ohledu je třeba přisvědčit žalobci v tom, že dané ustanovení obsahuje několik odstavců, přičemž musí být z výroku zřejmé, která povinnost provozovatele vozidla byla konkrétně porušena. V nyní posuzované věci nicméně prvostupňový správní oprávněný tuto specifikaci nepřímou učinil, pakliže uvedl, že žalobce porušil povinnost provozovatele vozidla tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V podstatě tak přímo ocitoval ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, na který bylo následně odkázáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud tedy uzavírá, že odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, a to bez uvedení konkrétního odstavce, je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury NSS dostačující (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016). Výrok prvostupňového správního rozhodnutí soud nepovažuje za nesrozumitelný, obsahuje veškeré zákonné náležitosti, včetně uvedení všech rozhodných zákonných ustanovení.

Současně výrok prvostupňového správního rozhodnutí je přehledný a dostatečně členěný. Na posuzovaný případ nelze použít žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/20141-31, resp. jeho závěry o nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí z důvodu jeho nedostatečného členění v případech více spáchaných přestupků.

38. Podle § 68 odst. 2 věta první správního řádu platí, že ve výroku správního rozhodnutí se mimo jiné uvedou právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu musí správní orgán rozhodující o správním deliktu ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS). V projednávané věci výroky rozhodnutí správních orgánů obsahují relevantní ustanovení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje odkaz na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu definující protiprávní jednání provozovatele vozidla a dále vedle podrobného popisu skutku řidiče obsahuje též odkaz na § 4 písm. c) silničního zákona, které řidič svým jednáním porušil. Ve výroku je také uveden odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu definující přestupek řidiče, přitom i takový popis skutku s odkazem ještě na porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, též ve spojení s výrokem o sankci odkazujícím na § 125c odst. 5 písm. g) citovaného zákona, je dle názoru soudu ve smyslu výše citované judikatury v daném případě zcela dostačující pro závěr, jakou normu řidič porušil. Odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 2013/2016-41, není přiléhavý, neboť v jím řešeném případě správní orgán vůbec neuvedl, v čem mělo spočívat protiprávní jednání řidiče, což v nyní projednávané věci definováno bylo. Rovněž argumentace žalobce týkající se rozhodnutí o sankci je nedůvodná: odkaz na § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu je pro věc zcela přiléhavý, neboť tyto normy v době spáchání správního deliktu existovaly a definovaly zákonný rámec pro sankci za protiprávní jednání. Na základě pozdější právní úpravy došlo ke změně číselného označení těchto právních norem, nicméně sazba pokuty se nezměnila, protože pozdější právní úprava stran pokuty nebyla pro žalobce příznivější. Ostatně žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby.
39. Žalobce dále rozporoval místo spáchání přestupku, resp. že z výroku rozhodnutí není zřejmé, kde k protiprávnímu jednání mělo dojít. Krajský soud má však za to, že místo spáchání správního deliktu (dnes přestupku) uvedené ve výroku zcela koresponduje s předloženým správním spisem. Vedle oznámení přestupku je to pět fotografií pořízených Městskou policií Brno v místě protiprávního jednání dne 1. 3. 2017, a to v časovém

rozmezí v 15:22 hod. až 15:25 hod. Tyto fotografie potvrzují skutečnosti uvedené v oznámení přestupku a též průkazně dokumentují vozidlo žalobce stojící na ulici Hlavní 125 v Brně, a to na parkovišti s parkovacím kotoučem. Na fotografii (č.l. 5 správního spisu) je detailní záběr čelního skla vozidla žalobce, kde za ním na palubní desce vozidla není umístěn parkovací kotouč. Z fotografií je jednoznačně patrné, že jde o vozidlo žalobce, příslušné tovární a registrační značky, a dále existence dopravní značky „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ (č. IP 13b) na předmětném parkovišti. Správní spis je také doplněn o kartu řidiče a kartu vozidla, jenž prokazuje, kdo byl provozovatelem vozidla v rozhodný den. Shromážděné důkazy časově i obsahově vzájemně korespondují. Na základě toho bylo prokázáno, že vozidlo žalobce se v daném místě a čase nacházelo. Žalobci se nepodařilo tento závěr nijak vyvrátit. K žalobě předložil dvě fotografie, údajně dané lokality, které navrhoval provést k důkazu. Soud tyto předkládané fotografie vyhodnotil jako nadbytečné a dokazování jimi neprováděl. Tyto fotografie nezobrazovaly místo parkoviště na ulici Hlavní 125 v Brně, jež je regulováno dopravní značkou „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ (č. IP 13b) a kde v rozhodný den stálo vozidlo žalobce. Také z mapových podkladů založených ve správním spise vyplývá, že u daného čísla popisného domu na ulici Hlavní v Brně jsou pouze tři parkovací místa a na tato místa se vztahuje právě posledně uvedená dopravní značka s dodatkovou tabulkou po – pá 8 - 17 hod. max. 2 hodiny. Soud také považuje za zcela nedůvodnou námitku žalobce ohledně absence čísla evidenčního. Místo může být dostatečně popsáno i pouhým číslem popisným konkrétního domu tak, aby byla vyloučena možnost dalšího stíhání delikventa za stejné jednání.

40. Žalobce nemohl mít pochyb o tom, z jakého jednání je uznán vinným, když ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, že jako provozovatel vozidla tovární značky X., RZ: X., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, přičemž dále bylo detailně popsáno jednání řidiče mající znaky přestupku.
41. Protože se řidiči nepodařilo spáchání přestupku prokázat a posuzované jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, odpovídá za porušení právních povinností žalobce jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017, sp. zn. 10 As 250/2016). Přitom otázka zavinění je hlavním odlišením přestupku provozovatele vozidla (objektivní odpovědnost – zavinění se nevyžaduje) od přestupku řidiče (subjektivní odpovědnost – zavinění se vyžaduje).
42. Žalobce dále vytýkal prvostupňovému správnímu orgánu, že nepostupoval podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech. Absence vedení společného řízení může být obecně procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených správních rozhodnutí. V posuzované věci žalobce tvrdil údajné dotčení na svých procesních právech, které dokládal rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 20. 2. 2018, z něhož vyplývá, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

kterého se dopustil porušením § 4 písm. c) citovaného zákona, když dne 7. 9. 2016 ve 12:15 hod. v Brně na ulici Netroufalky jako řidič motorového vozidla tovární značky X., RZ: X., stál s vozidlem v místě, kde to bylo dopravní značkou č. B28 „Zákaz zastavení“ zakázáno. Za to mu byla uložena sankce – pokuta ve výši 1 500 Kč, a také mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce uvedeným rozhodnutím chtěl doložit, že v jeho případě mělo být vedeno společné řízení o obou přestupcích, tedy o přestupku uvedeném v předkládaném rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018 a o přestupku, který je předmětem tohoto soudního přezkumu. Soud se však nedomnívá, že o obou deliktích jednáních bylo možné vést společné řízení, a to především s ohledem na data spáchání těchto deliktích jednání a data rozhodnutí o nich. Žalobce nebyl v tomto směru nijak aktivní v průběhu správního řízení, neupozornil správní orgán na svůj dřívější přestupek, o němž mohlo být vedeno společné řízení, popř. mohlo být toto zohledněno při ukládání trestu v souvislosti s absorpční zásadou, a ani v odvolání tyto okolnosti nezmínil, neboť podal jen blanketní odvolání. V nyní projednávané věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy na samé dolní hranici zákonné sazby. V odkazované věci související s jiným přestupkem (nyní nepřezkoumávaným) byla žalobci rovněž uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy zcela na dolní hranici zákonné sazby. Soud má za to, že i těmito pokutami, uloženými na samé dolní hranici zákonné sazby, bylo maximálně zohledněno opakované protiprávní jednání žalobce.

43. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
44. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: *„K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j.*

Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

V. Závěr a náklady řízení

45. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. ledna 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.